Pochybnost jest pouze co se týče služby u četnictva. Ohledně služby této nevychází ze správních spisů a nebylo zjištěno, byla-li jen pokračováním služby domobranecké či službou četnickou kvalifikovanou jako služba ztrávená pro válku ve vojště, nebo jinou službou četnickou.

Tento nedostatek skutkového zjištění, rozhodného pro posouzení zákonitosti nař. rozhodnutí, zakládá podstatnou vadu řízení dle § 6 zák. o ss, jest tudíž výrok zrušující nař. rozhodnutí odůvodněn.

## Č. 2429.

**Administrativní řízení. — Řízení před nss-em. — Veterinářská policie (Slovensko): I. Předpisy zák. čl. XXVII : 1891 o uherském správním soudě zůstaly v platnosti i po vydání zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. o nss-u. — II. Ministr zemědělství není příslušným přezkoumati z moci úřední rozhodnutí prvé stolice, jímž bylo určeno odškodnění za zvířata k úřednímu rozkazu poražená (ve výši přesahující 600 Kč).**

(Nález ze dne 29. května 1923 č. 9226.)

Věc: Menhart K. v T. proti ministerstvu zemědělství o odškodnění za koně poražené k úřednímu rozkazu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím služnovského úřadu v Levici ze 7. května 1919 přiznáno bylo Menhartu K. dle bodu a) § 106 zák. čl. VII z r. 1888 a na základě nálezu správního soudu č. 1630/1899, uveřejněného min. nařízením č. 61.100/899 odškodnění na účet čsl. státu za dva koně následkem podezření z nákazy ozhřivkové poražené, polovinou odhadní ceny 15.500 Kč — totiž 7700 Kč.

Rozhodnutí toto předloženo bylo ministerstvu orby k schválení.

Rozhodnutím min. zemědělství v Praze z 8. dubna 1922 byl výměr ze 7. května 1919 zrušen.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že žal. úřad nebyl kompetentním ve věci rozhodovati, poněvadž strany opravného prostředku nevznesly a ustanovení § 109 odst. 2 zák. čl. VII z r. 1888 bylo §em 157 zák. čl. XXVI z r. 1896 zrušeno.

Proti rozhodnutí služnovského úřadu v L. ze 7. května 1919 nebyl podán opravný prostředek, zejména státní zvěrolékař se z rozhodnutí toho neodvolal (§ 293 nař. býv. uh. min. orby, průmyslu a obchodu č. 40.000/88).

Vzniká tudíž otázka, mohl-li zde žal. úřad zasáhnout mocí úřední. K tomu by jej opravňovati mohlo toliko ustanovení § 109, odst. 2 zák. čl. VII z r. 1889.

Ze správních spisů vychází, že veterinářské oddělení expositury min. zemědělství v Bratislavě zprávou z 14. března 1922 předložilo spisy min. zemědělství s návrhem, aby rozhodnutí služ. úřadu v L. ze 7. května 1919 nebylo schváleno na základě § 111 zák. čl. VII z r. 1888.

Zmíněná expositura měla tu zjevně na mysli odepření schválení, které vyhraženo bylo ustanovením § 109, odst. 2 zák. čl. VII. z roku 1888 bývalému min. orby, průmyslu a obchodu, jehož kompetence ve věcech veterinářských na základě zák. čl. XVIII z r. 1889 přešla na min. orby tímto zákonem zřízené.

Nař. rozhodnutí vydáno bylo ve smyslu uvedeného návrhu. Z toho plyne, že také žal. úřad opřel své rozhodnutí o ustanovení cit. odst. 2. § 109.

Než § 157 zák. čl. XXVII z r. 1896 o uh. správním soudě stanoví, že ustanovení § 109, odst. 2 zák. čl. VII z r. 1888, dle něhož má býti rozhodnutí I. stolice, jímž se určuje odškodnění za poražená zvířata ve výši 600 K přesahující, vždy předloženo k přezkoumání stolici II a touto ministerstvu orby, pozbývá účinnosti okamžikem, kdy zákon o správním soudě vstoupil v platnost.

Předpisy zák. čl. XXVII z r. 1896 zůstaly v platnosti i po vydání zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. o zřízení nss-u. Tento názor vyslovil nss v četných nálezech, zejména v nálezu Boh. 1016 adm.

Proto si žal. úřad vydávaje nař. rozhodnutí osoboval kompetenci, která mu po zákonu nepříslušela.

Proto příčí se nař. rozhodnutí zákonu i náleželo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.

## Č. 2430.

**Administrativní řízení. — Obecní samospráva: Není nezákonné ani vadné, neopatří-li obecní úřad v Čechách svoje vyřízení straně dodané poučením o opravných prostředcích.**

(Nález ze dne 29. května 1923 č. 9313.)

Prejudikatura: Boh. 1562 a j. adm.

Věc: Antonín P. v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Odvolání st-lovo z usnesení ob. zastupitelstva v B. z 10. března 1922 o prohlášení pěšiny přes pozemek st-lův za veřejnou, nebylo vyhověno výnosem osk v L. z důvodu, že odvolání jest opožděno.

Výrok ten byl potvrzen nař. rozhodnutím zsv-u.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

St-i ani v řízení správním ani ve stížnosti k tomuto soudu podané nepopírá, že odvolání z výměru ob. úřadu v B. z 13. března 1922 podal po uplynutí 14 denní lhůty v § 99 obec. zř. pro Čechy ustanovené. Vytýkal pouze, že usnesení ob. úřadu neobsahovalo poučení o opravných prostředcích a pokládaje poučení to za nezbytnou náležitost správních aktů úřadů autonomních, domáhal se zrušení onoho usnesení buď pro nezákonnost nebo pro vadu řízení. Také stížnost k tomuto soudu podaná obmezuje se na tuto jedinou námitku.

Nss nemohl v té příčině dáti stížnosti za pravdu.